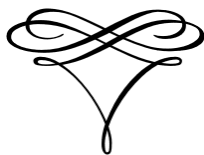

КАТЕРИНА ГЕРАСИМОВА

Хоробрий рибалка

Оповідання

Коханому татусеві присвячую

Біла Церква
2014

ББК 84.4 УКР 6
Г 37

«Хоробрий рибалка» – перша книжечка талановитої учениці Білоцерківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №11 Катрусі Герасимової.

До збірки увійшло десять оповідань та декілька поезій.

Катрусині оповідання – веселі розповіді про реальні та фантастичні події.

Герасимова Катерина, 2014
Редактор Дідківський В.І., 2014

Катрусині оповідки

Для письменника спостережливість – одна з найвагоміших рис характеру. Спочатку потрібно побачити щось цікаве, осмислити його, узагальнити, а далі, звичайно ж, описати, змалювати.

Катруся Герасимова цим даром володіє. Вона своїм гострим оком помічає те, до чого іншим зась.

Важливо, що дівчинка пише переважно про те, що сама побачила або пережила. Пише про себе, маму й тата, бабусю та дідуся, про реальні події.

Трішки фантазії, авторського домислу й оповіданнячко є!..

Характерною ознакою творчості Катрусі є гумор, іронія. Для такого юного віку це важливо, це – талант.

Твори Катрусі Герасимової переважно сюжетні, тому авторка правильно обирає тип мовлення – розповідь. Можна зауважити, що в оповіданнях недостатньо описів та роздумів. Але це прийде з віком, з досвідом.

В юної авторки є найголовніше: допитливість, уміння побачити й виокремити найважливіше, що може зацікавити читача, а ще є любов до слова, бажання творити.

З роси й води тобі, Катрусю! З першим жнивом на творчій ниві!

**Володимир Дідківський,
член НСПУ**

* * *

Я на яблуньці сиділа...
І мене оса вкусила!..
Я – донизу полетіла...
А комасі дав Бог крила!..

* * *

Є на світі книг багато:
Про Незнайку, птицю-жар...
Лиш одна навчить читати:
Називається – Буквар!..

* * *

В саду візок – мов квіточка!
А в нім дрімає Віточка...
Вітуся прокидається –
Матусі посміхається!..

* * *

Зацвів при стежині
Барвінок блакитний,
Небесною синню
І сонцем налитий!..
На ньому проміння
Горить золоте...
На щастя й на долю
Барвінок цвіте!..

Квіточка

Росте на клумбі квіточка...
Гарненька, наче зірочка!
У неї пелюстинки –
Неначе намистинки.
Тонюсінька, струнка!..
Живе біля струмка...
Весела квітка та,
Як сонце, золота!..

Як Горобчик друга шукав

Жив собі Горобчик і горя не знав. Одна біда – не мав друзів. Бо Горобчик був невихований, завжди всіх ображав. Тому ніхто не хотів з ним приятелювати.

Якось взимку Горобчик вкотре засумував...

Аж бачить – Синичка летить...

– Приві-іт! – цвірінькнув Горобець до пташечки. – Давай з тобою дружити!..

– То й давай! – зраділа Синичка...

– Фу!.. Яка ти маленька та дрібненька!.. Нікчема якась та й годі!..

Синичка образилася й полетіла геть. Горобчик так і не зрозумів, чому Синичка не захотіла з ним дружити...

Аж ось летить старий Дятел...

– Дядечку Дятле, скажіть, чому зі мною ніхто не хоче товаришувати?..

– Я ненароком підслухав вашу розмову з Синичкою, – відповів розумний Дятел. – Тобі слід навчитися шанувати інших птахів, не ображати їх. І тоді все буде гаразд...

Замислився Горобчик. І зрозумів нарешті свою помилку...

Одного сонячного зимового дня побачив Горобчик у дворі веселу зграйку червоногрудих снігурів. Пурхнув до гурту й чемно привітався:

– Добридень вам, братики-снігурики! Ви такі гарні й чепурні, дозвольте з вами погратися в сніжки!..

Снігурі з радістю погодилися. І взяли до свого товариства Горобчика.

З того часу в Горобчика з'явилося багато вірних друзів.

Хоробрий рибалка

Ось і прилетіло тепле літечко. Улюблена пора мого дідуся Толі, який живе в місті Узині. Влітку можна рибалити!..

Якось вихідного дня дідусь наварив каші, узяв вудочки й подався на Панський ставок рибалити...

А дідусь мій Толя – рибалка завзятий! Він ще ніколи не повертався додому без карасиків, плотвички... Іноді приносить жирних вусатих коропів.

От і цього разу дідусь вирішив піймати коропа-вусача. Запринадив кашею, одяг наживку горохову і закинув вудочку. А вудочка в дідуся довга, тоненька й гнучка!..

Раптом поплавець підскочив, далі похилився набік і почав тонути... Рибалка смикнув удилище й відчув – на гачок вчепилася велика рибина!.. Колесом зігнулася вудочка й дідуся потягла на глибоке... Щоб не тріснула жилка, рибалка забрів у воду, в густий очерет...

Довго змагався дідусь з коропом-вусачем, а таки піймав його в підсак і витягнув на берег!..

Щасливий дідусь Толя засів у кублі з очерету і продовжував рибалити...

Аж раптом відчув легкий біль у правій нозі нижче коліна!.. Підкотивши холошу, дідусь побачив... чорну пузату п'явку! Вона присмокталася до ноги й глибоко вп'ялася в тіло...

Наледве одірвав дідусь Толя кровопивцю, похапцем зібрав спорядження, скочив на велосипеда й помчав додому...

Обробляючи рану, дідусь вилив на неї увесь запас йоду!.. Так обпik ногу йодом, що до самого вечора кульгав та й кульгав подвір'ям....

На вечерю бабуся засмажила коропа!..

Було так смачно, що дідусь забув і про п'явку...

Досвіта, коли дідусь Толя прокинувся, довго шукав у коморі старі гумові чоботи. Далі рибалка знову наварив каші, гороху та й подався на Панський ставок...

Так я переконалася, що справжнього рибалку може налякати хiба що крокодил!

Фото з дельфіном на згадку

В нашому сімейному фотоальбомі зберігається світлина: на фоні моря – я, моя маленька сестричка Наталочка і... великий дельфін!

Переповім історію цього фото...

Змалку я мріяла про меншого братика чи сестричку. Мрія збулася!..

За кілька днів до мого дня народження в мене з'явилася сестричка. Маму виписали з лікарні якраз на мої іменини – другого лютого. Мені урочисто вручили великий конверт з овчини, перев'язаний рожевою стрічкою, звідки виглядала крихітна синьоока кірпатенька дівчинка, яку я вирішила назвати Наталочкою.

Сестричці виповнився рік. Вона вже впевнено ходила на своїх маленьких ніжках, вимовляла моє ім'я. Це в неї виходило найкраще. Незабаром Наталочка стала їсти кашу й дорослий суп. Ми вирішили влітку поїхати на відпочинок...

Настало тепле літечко. Ми поїхали на Чорне море в Залізний порт. Мама хвилювалася, як зреагує Натуся на велику кількість води. Але її маленька донечка виявилася дуже сміливою. Вона залюбки наближалася до моря і з задоволенням плескала долонями по воді.

Часто, коли море було тихе і на ньому відбивалося золоте сонечко, спостережливі відпочивальники могли бачити дельфінів, які, граючись, підпливали до самого берега...

Якось ми прибули на пляж. День був золотий!.. Я сиділа на теплому пісочку, наглядала за сестричкою й насолоджувалася шумом прибою. Мама розклала речі під парасолькою, а татко надував круга. Ніхто, крім мене, й не помітив, як Наталочка підбігла до води і показала пальчиком на море. Я підійшла, взяла її за маленьку ручку, і ми забрели в теплу водицю. Там, куди пальчиком показувала Натуся, я побачила... дельфіна!..

Дельфін дивився на нас лагідними очима й махав плавничком, наче запрошував подружитися...

Удвох із сестричкою ми осіддали нашого нового друга і вирушили в морську подорож...

Сидячи верхи на дельфінові, я міцно тримала рукою за плечі сестричку, яка сиділа спереду і ніжно гладила незнайому тваринку. Згодом з'ясувалося, що дельфін уміє розмовляти! Він сказав, що зовуть його Деном і що він хоче показати нам свій підводний світ. Ми погодилися...

Ден познайомив нас зі своїми батьками, показав морську школу. Розповів про свою стару мудру вчительку тітоньку Черепаху. А ще відкрив нам таємницю, що в підводному царстві живе страшна стара зубата акула, яка охороняє піратські скарби і яку бояться всі риби.

Матінка Дена пригостила нас обідом. Ми смакували морську капусту, корисну для здоров'я, що містить у собі багато йоду...

Погостювавши, розпрощалися, адже мама й тато вже, напевно, хвилюються на березі. Але Ден заспоко-

їв нас. Він сказав, що послав батькам вісточку з молодою морською чайкою...

Коли ми повернулися на берег, то сфотографувалися на згадку про цю незвичайну подорож.

Квіти

Моя бабуся, котра мешкає в Узині, любить вирощувати квіти. Щодня, коли немає дощику, вона щедро поливає грядку.

Якось я приїхала до бабусі на гостини. Мені дуже подобається милуватися клумбами. Але квіти цього разу були дуже сумними – засуха...

Я швиденько принесла відерце водиці з кринички, взяла лійку й почала поливати...

Квіти ожили й посміхнулися. Вони дуже раділи, коли краплі прохолодної вологи потрапляли на пелюсточки та листочки...

Та недовгою була радість на клумбі. Политі квіти попіднімали голівки й розпочали суперечку.

– Я найкраща з-поміж вас! – почала гордовита Троянда. – В мене гарні пелюстки та гострі колючки!..

– Ні, я найкрасивіша! – заперечила Ромашка. – Я наче принцеса: маю білі пелюстки й золоту корону!..

А рожевий Мак скромно стояв і слухав. А потім тихо мовив:

– Кращі ті квіти, що не вихваляються, а милують око й приносять користь людям!..

Ромашка з Трояндою вирішили, що Мак нічого не тямить...

А Горобчик почув суперечку й розцвірінчався на весь сад:

– А хочете, я вас помирю?

– Гарзд, – погодилися Троянда з Ромашкою.

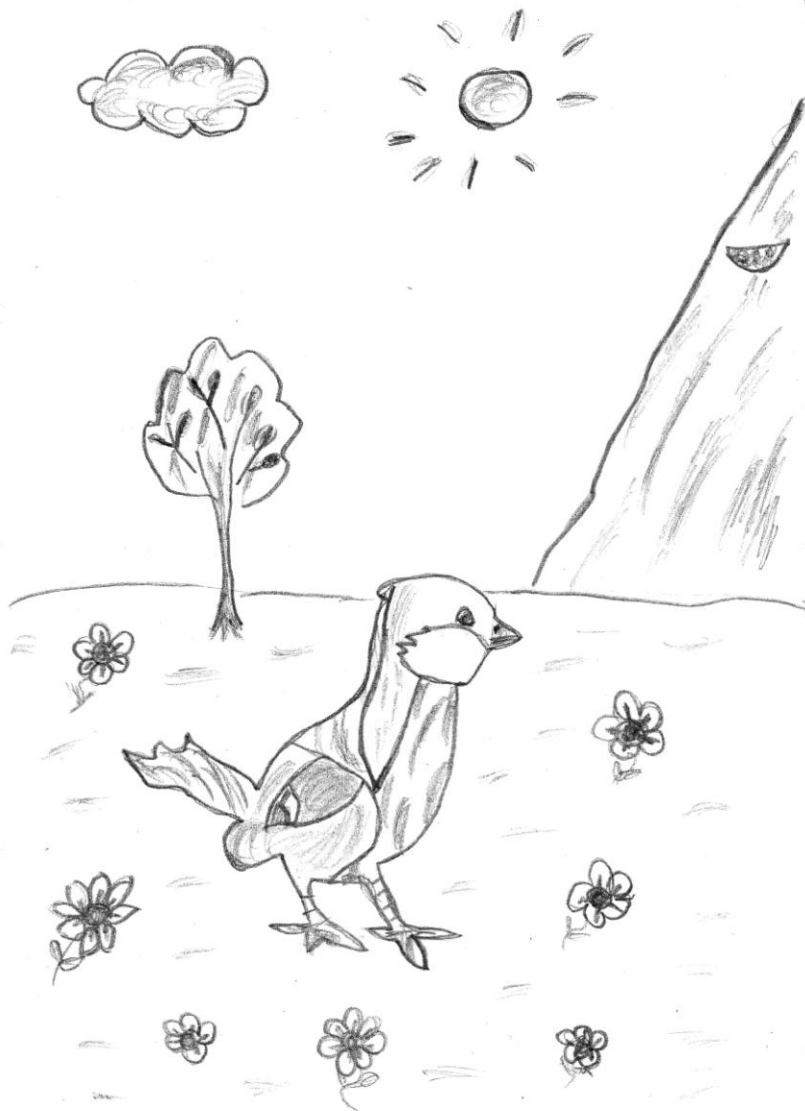
– Ви всі дуже гарні, – розпочав Горобчик, – але Мак має рацію. Кращий не той, хто лише вроду має гошу, а той, хто ще й користь приносить! Тож найкращий з-поміж вас – Мак!..

– Але ж є квіти, що народжені лише для краси. Такі квіти приносять радість людям, – зауважила Троянда.

– Твоя правда, – погодився Горобчик, – і такі квіти на землі потрібні. Але тут мова йде про скромність.

Хоч і важко було, але здоровий глузд переміг: Троянда з Ромашкою погодилися в усьому з Горобчиком...

Я ж із цієї суперечки зрозуміла, що краса не тільки в зовнішній принаді, а й у розумі, скромності й повазі до людей.

Чарівна планета

Після уроків повертаюся додому. Дорога недалеко. Іду й з цікавістю роздивляюся навкруги.

Сніг іскристо виблискує на сонці. Де-не-де пролітають маленькі світлі сніжинки, схожі на зіроньки небесні...

Зупиняюсь під горіхом, здіймаю голову, люблююся засніженими вітами...

І раптом – бачу білочку. У неї руденький хвостик, пухнаста шубка, а в лапках – горішок. Любуюся білочкою, іскристим сніжком...

І раптом чую:

– Привіт! Як справи?

Озираюсь навкруги – нікогісінько. І знову:

– Я тут!

– Де ти? Хто ти? – дивуюся.

– Ось я! Незвичайна тваринка. Пушинка з Чарівної планети! Білочка по-вашому. Кажуть, колись наші предки жили на планеті Земля, але якась невідома сила перенесла їх на нову зірку. А ти хто?

– Я – дівчинка Катруся! Звичайна собі школярка-третьокласниця.

– Дуже рада! Я тут у справі. Друзі відрядили мене на вашу планету, щоб дізнатися, що таке зима.

– А що, у вас немає зими? – цікавлюся я.

– Ні, у нас немає такої пори року. На Чарівній планеті завжди осінь. Бо восени є гриби й горішки. А наші мешканці – білочки. У нас завжди тепло і вдос-

таль їжі. Про сніг ми дізналися випадково по магичному телебаченню. І мене відправили до вас по сніг.

Пушинка розповіла мені про невдалу спробу перевезти зразки снігу на космічному кораблі, дивувалась, чому він зникає.

Я пояснила, що сніг – це замерзла вода, яка тане, коли тепло. І для того, щоб сніжок зберігся, потрібна мінусова температура.

Білочка засумувала, тому що мешканці її маленької планети ніколи не зможуть побачити ні снігу, ні зими.

– А вас багато проживає на планеті?

– Ні! Нас десять дорослих і десятеро маленьких білченят.

– О, знаю, як вам зарадити! – радію. – Повертайся додому й бери свою родину на космічний корабель. Я буду вас чекати ввечері на подвір'ї.

– Гарзд, спробуємо! – зраділа моя нова подруга.

Як я чекала вечора! Швиденько повчила уроки і відпросилася в мами на вулицю – покататися, мовляв, на санчатах...

Довго чекати не довелося – мої нові знайомі були вже у дворі...

Білченята, одягнені в куценькі руді шубки, прикрашені яскравими бантиками, каталися зі мною на санчатах, ліпили снігову бабу, гралися в сніжки!..

Як було весело! Білочки сказали, що це був найкращий день у їхньому житті. На прощання вони подарували мені на згадку три чарівні горішки, які я поклала до кишеньки, й полетіли на свою Чарівну

планету. Бо й справді: на гостинах добре, але дома краще.

Довго ще потім згадувала я отих дивовижних чарівних істот...

А коли вчителька на уроці образотворчого мистецтва дала завдання намалювати малюнок на тему: «Зимові розваги», я не втрималася: з великим натхненням зобразила білочок, які розважалися на снігу...

Чарівні горішки весною посадила в землю. Невдовзі на тому місці виріс кущ ліщини, до якого восени прибігали поласувати плодами місцеві мешканки – білочки!

Брати

Дуже часто в школі лунає вислів: «Тварини – брати наші менші».

Але, на жаль, не всі це розуміють...

Кожен день, повертаючись зі школи, бачу господарів з песиками.

Хтось грається з ними у м'ячика, хтось кидає палицю, щоб діставали й підносили хазяїну, а хтось навчає виконувати команди...

Але найбільше мені до вподоби собака на ім'я Мухтар, який кожного разу намагається дострибнути до товстої вербової гілки...

У Мухтара є щирі друзі. Це собаки, в яких немає господарів. Коли пес підстрибує, вони підтримують його дружнім гавкотом. Хазяйка гордиться своїм улюбленцем.

Часто на вулиці стрічаю жінку середнього віку. Вона кидає каміння в бездомних собак, щоб ті не гавкали, дратує чотириногих друзів, провокує...

І жаль мені, що люди не дружать з тваринами, а потім дивуються, чому їх кусають собаки...

Незвичайне знайомство

Перший день на морі був дуже цікавий...

На пляжі мою увагу привернули зголоднілі чайки. Вони були великі й вайлуваті, рибку ловити лінувалися. Намагалися всунути свої великі дзьоби в пакети, щоб поласувати печивом або ще чимось поживним.

Я гралася в пісочку, купалася в теплому морі...

Настав час іти додому. Тато запропонував повертатися навпростець – через пустир...

Пустир був схожий на маленький степ. В самому кінці його виднілися новобудови...

Раптом щось зашелестіло в траві. Я присіла, прислухалася... Ось із густої пересохлої травиці висунулися довгенькі вушка. Це був сіренький зайчик. Очікувала побачити на морі чудернацьких рибок, дельфінчиків, навіть зубату акулу, а щоб звичайнісінького зайця-русака – то й не мріяла...

Наступного дня мама дала мені морквинку й ми знову пішли на пляж.

При стежині я залізла в сухувату високу траву. Присівши, побачила свого нового знайомого. Він саме дрімав, але одразу ж прокинувся, скочив на довгі й кістляві лапи. Я підсунула йому гостинця. Він жадібно, з вовчим апетитом схрумав морквину, став на задні лапи й сказав:

– Дякую!

Я перелякалася й од несподіванки сіла в траву...

– Не бійся. Я звичайний заєць. От хіба що навчився розмовляти в підпилих брехунів-мисливців. Нічого

не вполнюють, а всю ніч біля багаття вихваляються. А я примощуюсь за кущем і мотаю все на вуса. Отак і навчився балакати по-людському. Мене звати Вуханем! А як тебе?..

– Катя, – нарешті приходжу до тями.

– Дуже радий!

– А де ти живеш?

– Тут, недалечко, ген за цим степком у лісосмузі.

Моє зайченятко попросило в подарунок на день народження пригорщу морських мушель. А я води боюся, плавати не вмію. Ти зможеш мені допомогти?

– Так, зможу, саме йду на пляж.

– То я тебе тут почекаю, за оцими кущиками.

Пообіцявши Вуханеві мушлі, вирушила до моря...

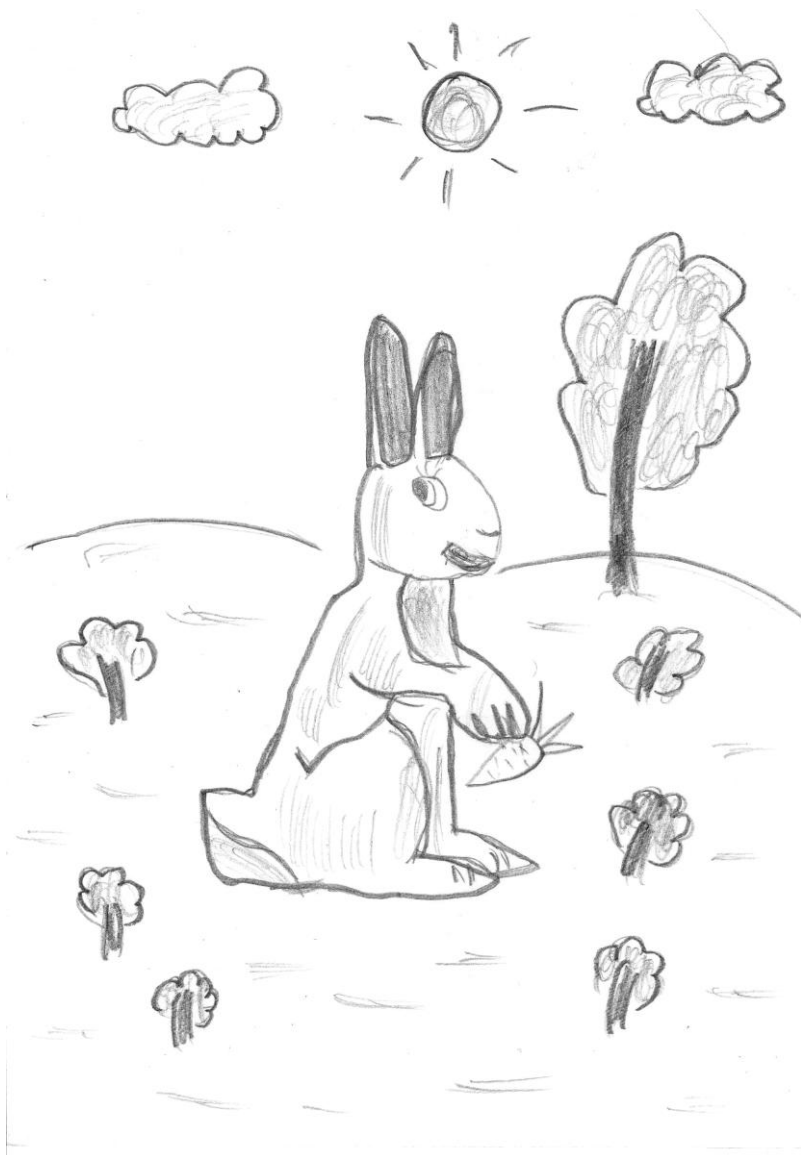
Розповіла подругам про зайчика. Дівчатка не повірили, але з великим задоволенням допомогли мені набирати велику торбину мушель, не без іронії примовляючи: «Для зайчика! Для морського зайчика!»

Вухань був мені дуже вдячний. Сказав, що йому забагато великої торбини мушель і що він їх не донесе додому. Довелося розділити отой скарб навпіл.

Ті, передаровані Вуханем мушлі, я привезла додому в Білу Церкву на згадку про чудовий відпочинок!

Першого вересня принесла до школи мушлі і повідала історію з Вуханем однокласницям – не повірили... А дарма.

А ви, шановні читачі, вірите мені? Я так і знала...

Евакуація

Скажіть, будь ласка, чи маєте ви мобільного телефона? І я маю. А от Іванко, хлопчик з невеличкої сільської школи села Вербівки, не має...

А справа тут ось у чому.

Батьки придбали Іванку нового телефона. Кращого й дорожчого, ніж у його однокласника Сергійка.

Телефон був модний та яскравий. У ньому помістилося безліч ігор...

Іванко та Сергійко щиро приятелювали. Вони разом ходили до школи, навчалися в одному класі.

Хлопці не любили навчатися, на уроках дуже нудьгували.

Одного разу друзі вирішили скоротити урок. Ось як це було.

Іванко перед уроком записав на свій телефон звук шкільного дзвінка. От іде урок української мови. Учні подивляються на годинники. Іванко підморгує Сергійку, той набирає Іванків номер – і лунає дзвінок!..

А в сільській школі так заведено: один дзвінок – розпочинається урок чи перерва, два дзвінки – вчителів викликають на нараду, три дзвінки – евакуюють школу, тобто сталося щось серйозне.

Отож після Іванкового дзвінка 7 клас вибіг на перерву, хоч до кінця уроку ще було десять хвилин. Вчителька не розуміла в чому справа.

Хлопці раділи, що авантюра вдалася.

Директор звинуватив чергових вахтерів. А чергові руками розводять – не знають, мовляв, як це трапилося...

Сьомий клас був у «курсі дела». Діти раділи, хвалили хлопців. А вони тим пишалися.

На уроці біології друзі сховали телефон за великим зеленим вазоном. Сергій подзвонив знову. Вийшло так, що дзвінок пролунав двічі. Учителька біології вибігла з класу й помчала на нараду. Звісно ж, наради ніякої не було...

На уроці фізкультури у спортзалі хлопцям не дісталося м'яча. Вони вирішили закінчити урок раніше. Непомітно вибігли в коридор, побігли до класу, взяли телефони й повернулися назад...

Пролунало три дзвінки!..

Вчитель фізкультури наробив репету на всю школу, повиштовхував дітей з класів на подвір'я. Прибіг директор, збіглися перелякані вчителі!.. Уроки було зірвано...

Лише семикласники були спокійні, задро позирали на Іванка й Сергійка, як на справжніх героїв!..

Отож я й запитую, чи маєте ви мобільні телефони? Бо семикласники Іванко та Сергійко їх тепер не мають. І не скоро матимуть, казали їхні батьки!..

Про носки і шкарпетки

Мене звать Катрусею. Мешкаю в стародавньому місті Білій Церкві.

Виповнилося мені чотири роки – появилася невеличка проблема. Коли мама просила підняти іграшку з землі, то замість того, щоб легко нагнутися, я присідала: мені так зручніше було.

От мама з татом і вирішили, що я не «гнучка». Порадилися й ухвалили віддати мене на художню гімнастику, щоб розвинути в мені «гнучкість».

Настав той хвилюючий день, коли мене вперше привели до спортивної школи на перше заняття. Тренер подивилася на мене і попросила зробити декілька вправ. Після того сказала, що здібності в мене є і їх обов'язково треба розвивати. Записали мене в групу до діток, які вже рік тренувалися.

Яка я була щаслива!

Все мені тут було цікаво: і самі вправи, і чорні гімнастичні купальнички, й «гульки» на головах дівчаток, через які боляче було виконувати деякі вправи...

Дівчаток я наздогнала швидко і з великим нетерпінням чекала на кожні наступні заняття. Гімнастикою займалася три роки.

Та ось мама народила мені маленьку сестричку, про яку я довго мріяла. Але виникли труднощі: мама не змогла мене більше возити на тренування. На сімейній раді було вирішено знайти спортивний гурток, який знаходився б неподалік.

Якось зовсім випадково я дізналася про циркову студію. Мене це дуже зацікавило. Циркова студія працювала при будинку юних техніків.

Тренер Наталія Олександрівна мені відразу сподобалася. На першому ж тренуванні так цікаво було, що вирішила залишитися!..

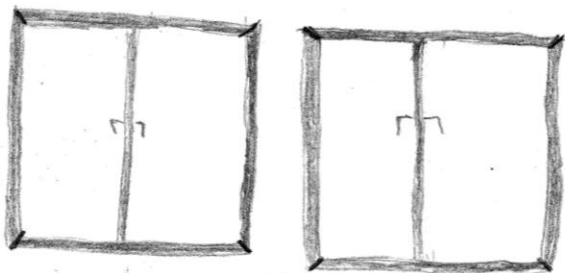
Одного разу до нас у циркову студію прийшов маленький хлопчик. І коли ми робили розминку, то тренер Наталія Олександрівна попросила його «натягнути носочки». Хлопчик знітився, не розуміючи вимоги наставника, адже біленькі «носочки» красувалися в нього на ногах. Він щось поміркував, а далі нагнувся... й високо підтягнув «шкарпетки»!..

Всі голосно засміялися. Хлопчик нічого не зрозумів і заплакав...

Дівчатка гуртом утішили його, а потім пояснили, що означає «натягнути носочки».

Взагалі в нас у «цирковому» – класно!

Мрію в майбутньому виступати на високій сцені, як справжня артистка!

Жабка

Як уже розповідала раніше, дідусь мій Толя дуже затятий рибалка.

От одного разу він узяв мене з собою. День був теплий. На ставку тихо-тихо. Тільки чутно нас із дідусем...

Закинули ми новенькі вудочки: сидимо, пильнуємо... Аж раптом щось смикнуло за поплавець!.. Я потягла вудку з усієї сили. З води вискочив великий жирний карась!..

Риболовля була захоплююча. Але дідусеві Толі за-телефонувала бабуся й сказала, що вже пора їхати на обід. Улов був на славу, тому ми без вагань зібралися й пішли берегом додому...

До моєї бабусі приїхала в гості з Києва її старша сестра баба Таня. Це моя двоюрідна бабуся. Гуртом смачно пообідали, а потім пішли роздивлятися наш із дідусем улов...

Дідусь дістав з діжки з дощовою водою дротяний садок, повен риби, поставив його на дерев'яний столик під яблунькою і висипав карасики у велику каструлю...

Столична гостя низько нахилилася й хотіла взяти до рук найбільшого карася, що жваво плямкав зябрами...

Аж раптом із купи риби вилізла... величезна зелена жаба з балухатими очима...

Бабуся Таня, побачивши жабу, вереснула так, що аж у вухах заклало. Жаба, напевно, сама злякалася то-

го вереску. Бо раптом високо підстрибнула... й вискочила бабусі аж на голову!.. Бабуся махнула головою – хвиля густого волосся накрила жабу й та заплуталася в кучерях. Столична дама бігала подвір'ям, вимахувала руками й продовжувала верещати на весь куток. Наполохались кури, навіть наш песик Жучок перелякався: заховався в будку й голосно загавкав...

Дідусь Толя бігав за бабусею, намагаючись збити жабу з голови підсаком. Кілька разів старий рибалка огрів своячку тим спорядженням по голові й по спині...

Аж нарешті жаба виплуталася з волосся, стрибнула з голови в бур'ян і зникла...

Галас на подвір'ї не вщухав ще довго. А жаби й слід прохолонув...

Бабуся Таня тряслася з переляку, а родичі й сусіди, що збіглися на крик, трусилися од сміху й голосно реготали, аж за животи хапалися...

Про ворону, гілляку й татка

Ось і настав той день, коли ми вирішили піти в похід.

Тато з мамою взяли дві великі сумки, прикріпили їх на велосипеди. Я всілася на багажнику, позаду татка...

Шлях був довгий – майже годину їхали лісом...

Пташки співали, висвистували, пищали й щебетали. Повітря свіже, густе – аж зелене. І хоч лісова мошва часто залітала в очі, а зрідка й до рота, настрої був радісний...

Нарешті ми прибули на місце.

На галявині росло багато трави, з невеличкого пагорба стікала річка...

Мама притоптувала траву, а тато діставав намета. Намет був старий, ще дідусів. Дідусь Толя жартував, що брав його в походи ще коли піонером був.

Коли намет було встановлено, татко сказав, що треба розпалити вогнище. Дров не було. А на старій високій вільсі над річкою ми побачили чималу суху гілляку, що хиталася од вітру.

Тато взяв товсту мотузку, закинув її на гілку і потягнув чимдуж. Мотузка сповзла й лягнула на землю. Гілка тільки руками помахала. Ще кілька спроб виявилися марними. Татко чухав потилицю, морщив лоба: думав, де б його дрівець дістати. А тим часом заходився біля кастролі з шашличками...

Раптом над нашими головами щось прошуміло. Та ніхто, крім мене, того не почув. Задерла догори голову

й побачила... широкі чорні крила. То була величезна стара ворона. Вона покружляла, покружляла та й з розгону втелюшилася на пересохлу гілляку...

Здогадайтеся, що було далі. Не повірите: гілляка раптом тріснула, одвалилася від стовбура й шугонула вниз...

А під вільхою саме сидів щасливий татко й нанизував свининку на шампури. Він дуже любив цю процедуру, нікому не доручав. Робив усе скрупульозно, акуратно, стерильно, зі смаком: шматочок до шматочка, шампурик до шампурика...

А та проклятуца гілляка... як не врепіжить татка з усієї сили по спині та по руках – аж шампури порозліталися врзнобіч!..

Спочатку всі перелякалися. Ми з мамою кинулися до татка... Нічого – живий!..

Коли татко прийшов до тям та очухався, ми всі троє голосно зареготали на весь берег.

А перелякана ворона ще довго кружляла над вільхами... Напевно, так і не второпала, що трапилося. Куди їй – вона ж ворона. А в тім...

Шашлики ми таки посмажили, смачно відпочили. Правда, сидячи за рядняним столиком, татко ще довго чухав спину та з острахом поглядав на стару вільху.

Зміст

1. Катрусині оповідки.....
2. Я на яблуньці сиділа.....
3. Є на світі книг багато.....
4. В саду візок.....
5. Зацвів при стежині.....
6. Як горобчик друга шукав.....
7. Хоробрий рибалка.....
8. Фото з дельфіном.....
9. Квіти.....
10. Чарівна планета.....
11. Брати.....
12. Незвичайне знайомство.....
13. Евакуація.....
14. Жаба.....
15. Про ворону, гілляку й татка.....
16. Носки і шкарпетки.....
17. Зміст.....

ББК 84.4 УКР 6
Г 37

Літературно-художнє видання

«Хоробрий рибалка»

*Редактор В. І. Дідківський
Коректор Т. Г. Біла
Відповідальний
за випуск Р. П. Григоренко*

«Хоробрий рибалка» – збірка оповідань юної авторки Катерини Герасимової.

Твори мають пригодницький характер, помережані легкою іронією, щирі й життєрадісні.

Підписано до друку 05.09.2014
Формат 60x84/16. Папір офс. Ум. друк. 4,9
Гарнітура Times New Roman

Зам. № 89

Віддруковано ФОП «Кірілін Б.П.»
Вул. Яр. Мудрого 20, оф. 103

Від автора

Любі друзі-ровесники!

Якщо ви хочете навчитися писати вірші, верлібри, казки чи оповідання, то записуйтеся до літературної студії «Рожевий ранок», що нині успішно працює при центральній бібліотеці для дітей Білоцерківської міської централізованої бібліотечної системи.

Тут вас навчать по-справжньому працювати зі Словом, розуміти його глибинне значення, навчать творити літературні художні образи.

Якщо ви мрієте стати літератором, завітайте до нашої господи, станьте членом творчої родини літстудії.

*З повагою член літстудії «Рожевий ранок»
Катерина Герасимова*

**Від керівництва літературної студії
«Рожевий ранок»**

Запрошуємо юні таланти до співпраці!
Засідання літературної студії проводиться
кожної другої та четвертої неділі місяця
о 12 годині в приміщенні центральної біб-
ліотеки для дітей
за адресою : вул. Леваневського, 55

тел. 7-30-73